

long time was considered to be the center of science and education in Crete. That is, since the very birth, Kostiantyn Kornyakt was in the very centre of science and education. Also a deep orthodox faith, cultivated by parents and the Greek church, helped K. Kornyakt to guide his savins in correct direction.

Having absorbed attraction to science and education with air in Rethymno, securing the knowledge and experience in Constantinople – one of the centers of world art and culture, gaining experience from the Moldavian master Konstantin Kornyakt goes to Lviv, where he implemented embodied knowledge, experience and expertise.

In 1569 for outstanding achievements in the development of Lviv Polish king freed merchant K. Kornyakt from customs duties. And two years later he received the title of a Greek merchant gentleman, family coat of arms and was appointed a customs officer of russian lands, which he held for 12 years.

Kostiantyn Kornyakt was buried near the church of Assumption of the Blessed Virgin Mary in Lviv («Dormition ensemble» which he built). A remark that is above the portal of the chapel of the Three Saints «His dom Konstantinus Corniactu» and his huge portrait, which is situated in the church, resemble about Greek philanthropist today.

Here's how about K. Kornyakt «Annals Stauropagic» wrote in 1866.: «In times of rock for us it was the providence that from across the sea to the land of the Hellenic Galician led a man that made us ... Holy refuge for the fire.» Activities of pious Constantine» in the revival of the spiritual culture of Ukraine and brought him eternal memory and lifelong gratitude of posterities.

Keywords: Rethymno - Lviv, philanthropist, Ukrainian spiritual culture, Lviv Stavropigiysky brotherhood.

УДК: 316.773.4:78.01(477)

Бензюк Олександр Олексійович
здобувач кафедри культурології та
інноваційних культурно-мистецьких
проектів, Національна академія керівних
кадрів культури і мистецтв

«ВІДКРИТА ІНТЕРПРЕТАЦІЯ» В СТРУКТУРІ ДОТИЧНИХ ПОНЯТЬ

В роботі аналізуються дотичні до поняття «відкрита інтерпретація» терміни, доводиться, що «відкрита інтерпретація» включає в себе смисли, зміст, функцію дотичних понять, необхідних для «читання» сучасного мистецтва, де Автор тільки намічає канву своєї думки, використовує т. зв. нейтральне письмо, довіряючи реципієнту самому завершити процес читання-осмислення-представлення тексту.

Ключові слова: інтерпретація, тлумачення, опис, переклад, герменевтика, «семантична інтерпретація», «емпірична інтерпретація», «відкрита інтерпретація».

В сучасному мистецтві простежується прагнення до яскраво вираженої відкритості, і притому доведеної до своєї граничної межі, коли багатозначність, невичерпна можливість вторгаються вже в самі елементи, що сприяють досягненню естетичного результату. Не тільки зміст, а й сама форма художнього твору в сучасному мистецтві стають навмисно багатозначними. В них відображається загальна тенденція сучасної культури в напрямку тих процесів, в яких, замість однозначної і необхідної послідовності подій, затверджується двозначність або багатозначність ситуації, яка здатна стимулювати щоразу новий діяльний і інтерпретаційний вибір. Особливість методу тлумачення тексту сучасного твору, що містить велику кількість потенційних значень, актуалізація яких залежить від інтерпретативної стратегії реципієнта, обумовило появу поняття «відкрита інтерпретація».

Особливостям функціонування «відкритої інтерпретації» присвячено не багато досліджень, однак це поняття розглядається в роботах, в яких аналізується феномен постмодернізму. Це праці Ж. Дельоза, Ж. Дерріди, П. Рікера, У. Еко, Ц. Тодорова, Ю. Крістевої, К. Гарта, Н. Маньковської, О. Ніколаєва, С. Балакірової, О. Берегової, С. Бондар, Н. Жукової, Т. Гуменюк, О. Колесник, О. Оніщенко та ін. Не зважаючи на значну кількість робіт, в яких в тому чи іншому аспекті піднімається питання «відкритої інтерпретації» (або «множинності інтерпретації», «нескінченності», «відкритих моделей інтерпретації»), досліджень в яких би поняття «відкрита інтерпретація» розглядалось у структурі дотичних понять, – не існує.

Безумовно, поняття «відкрита інтерпретація» є похідним від поняття «інтерпретація». Різним аспектам інтерпретації присвячені роботи багатьох теоретиків різних поколінь. В залежності від історичного часу, його інтенцій, сенс, що вкладався в те, що ми сьогодні називаємо інтерпретацією, був різним. Приміром, для античного розуму зрозуміти щось означало включити його в космос, перетворити в естетично значуще буття, а для середньовічного розуму зрозуміти предмет означало вказати на його причетність до всезагального творця (Бога). Слушну думку висловив російський теоретик О. Агапов: «на основі характеристики історичних форм раціональності слід виділити три сформованих підходи до інтерпретації – естетичний, екстатичний і теоретичний. Розвиток зазначених способів розуміння до початку XIX ст. призвів до складання двох підходів: гносеологічного та онтологічного» [1, 5]. Проблемі інтерпретації присвячені роботи таких філософів і теоретиків як Арістотель, Ф. Бекон, Р. Декарт, Т. Гоббс, Б. Спіноза, Д. Локк, Д. Юм, І. Кант, Г. Гегель, О. Конт, Г. Спенсер, Г. Гадамер, К. Поппер, Л. Вітгенштейн, Р. Рорті, Д. Девідсон, С. Франк, О. Лосев, В. Бібіхін, Є. Гуренко, О. Корихалова, С. Кримський, Л. Левчук, О. Оніщенко та багато ін.

Як зазначається у всіх тлумачних та енциклопедичних словниках, термін «інтерпретація» - від латинського *interpretation* – тлумачення, пояснення, переклад на більш зрозумілу мову, опис [6, 503]. Отже, з цього визначення бачимо, що дотичними поняттями є наступні – «опис», «тлумачення», «пояснення», «переклад». Як відмічає український культуролог Н. Жукова, операція опису є побудовою образу якогось об'єкту або цілої системи об'єктів і виступає у якості з'єднувальної ланки між тим, що людина знає про цей об'єкт, і самим об'єктом. Пояснити щось - означає розкрити зв'язки між об'єктами пояснення – фактами, подіями, процесами – зробити зрозумілим об'єкт, осмислити самому або розтлумачити іншому, відповісти на питання, що виникли [5, 14].

Власну класифікацію типів пояснення пропонує В. Штоф в роботі «Моделювання та філософія»: 1) каузальне пояснення, яке проявляється у з'ясуванні причин виникнення того чи іншого явища; 2) гіперболічне пояснення – пояснення окремої події «через закон»; 3) «деталізоване» пояснення, «тобто пояснення, яке складається з першого та другого»; 4) «аналогічне» - пояснення, «що використовує аналогію, якою пояснюється явище з явищем більш знайомим і відомим»; 5) функціональне пояснення, яке пов'язане із встановленням функції, що виконується тою чи іншою частиною системи; 6) теоретичне пояснення, засноване на використанні деякої теорії, що пояснює Цей тип пояснення близький до того, який прийнято називати дедуктивним поясненням [8, 189-190].

Як зауважує теоретик, відмінність між даними типами інколи зливається, оскільки у деяких випадках «каузальне» пояснення може бути водночас і поясненням через закон («гіперболічним», або «каузальним»), «деталізоване» включати в себе «аналогічне» та «функціональне» пояснення.

Зауважимо, що у повсякденні поняття «пояснення» та «тлумачення» застосовуються, як правило, як синоніми. Однак, на відміну від пояснення, тлумачення включає в себе завжди деякий елемент гіпотетичності. Як відмічають Є. Нікітіна, В. Штофф, С. Кримський, Н. Жукова та ін., у класичній науці, де за всіма її основними термінами інтуїтивно розумілися об'єкти, тлумачення зводилося до завдання зіставлення положення, яке досліджується, і природного закону, на ґрунті якого можна було пояснити явища, пов'язані з цими об'єктами. Проблема тлумачення співпадала із проблемою пояснення, тобто пошуку причин законів, суті явищ. За С. Кримським, інтерпретація пов'язана з умовами реалізації абстрактних систем на певних об'єктах, вона може розглядатися як форма «залучення» дослідних даних до абстрактного рівня логічних побудов у науці. Однак, «залучення» абстрактних наукових теорій до даних емпірії не завжди можливе в прямій формі, оскільки, як стверджує український теоретик, є багато теоретичних систем, так званих дедуктивних теорій, що потребують введення проміжного рівня уявлення їх змісту на абстрактних об'єктах, тобто такої ідеалізації реальності, в термінах яких можливий їх адекватний опис. Єдиний засіб зробити предметними абстрактні теорії – це застосувати семантичну інтерпретацію, яка пов'язана з встановленням абстрактних об'єктів теоретичних систем, а також емпіричну інтерпретацію. Ці форми інтерпретації органічно пов'язані, тому емпірична інтерпретація неможлива без семантичної, а остання проводиться з урахуванням встановлення змісту, що допускає емпіричні характеристики.

Розглянемо докладніше особливості «семантичної» та «емпіричної» інтерпретації. Як відмічають С. Кримський, Є. Гуренко, Є. Борисов, Л. Левчук, Н. Жукова та ін., семантична інтерпретація «досліджує» зміст абстрактної теорії шляхом ізоморфного відображення, фіксованої у неї схеми (термінів і їх відношень), на предметну галузь іншої, більш конкретної, змістовної теорії, яка може виступати моделлю вихідної теоретичної системи. Семантична інтерпретація, на наш погляд, найбільш близька «відкритій інтерпретації», адже оскільки в основі семантичної інтерпретації лежить встановлення ізоморфізму елементів і відношень кількох систем, то природно, що теорію, яка інтерпретується, у більшості випадків можна зіставити з цілим класом інших ізоморфних теорій, тобто

завдати їй безліч моделей. Американський науковець Д. Девідсон, вивчаючи функцію семантичної інтерпретації, зауважує, що вона є певним критерієм, який дозволяє з безлічі можливих гіпотез вибрати валідну. Тут, за Д. Девідсоном, дій «принцип довіри», згідно з яким інтерпретатор прагне приписати тексту саме істинний варіант моделі. Важливо в контексті нашого дослідження є те, що згідно з позицією теоретика, інтерпретація може бути когерентною та охоплювати велике коло предметів або фактів, але при цьому немає підстав брати під сумнів будь-яку інтерпретацію з безлічі інших [9]. Як зауважує Є. Борисов – дослідник творчості Д. Девідсона, – в цьому випадку достатнім буде того, що «під істиною ми будемо розуміти істинність для інтерпретатора» [2]. Відмітимо, що це тлумачення інтерпретації перегукується з тим, що вкладається в поняття «відкрита інтерпретація».

На відміну від семантичної інтерпретації, емпірична інтерпретація здійснює переклад знання з теоретичного рівня на рівень емпіричної мови, зокрема, на мову експериментів. За С. Кримським, емпірична інтерпретація є частковою інтерпретацією. Для того, щоб відповідати завданню пояснення, емпірична інтерпретація обов'язково повинна доповнюватися інтерпретацією семантичною, тобто уявленням теоретичного змісту термінів наукової теорії. Слід підкреслити, що стосовно істини інтерпретація виступає як засіб, метод пошуку логічних можливостей її (істини) встановлення, але не є синонімом фактичної істинності системи, яка інтерпретується. Безумовно, інтерпретація є важливим фактором синтезу наукових теорій, одним з засобів встановлення їх єдності, підґрунтям якої є пошук загальних дедуктивних систем, реалізаціями яких виступають данні наукові теорії. Можна стверджувати, що інтерпретація є одним із логічних принципів розвитку нових теорій. Подібно абстракції і іншим засобам розвитку думки, інтерпретація – це особлива логічна операція, яка виступає як процес руху від логічної форми до об'єктів, стає операцією, що зворотна абстракції. Як зауважують Є. Гуренко, С. Кримський, Л. Левчук, В. Москаленко, О. Колесник, Н. Жукова інтерпретація характеризується не тільки процесом руху від формальних, абстрактних систем до об'єктів, але і результатом цього руху, тобто деякою фіксованою у полі інтерпретації безліччю об'єктів, або, в певному відношенні, сукупністю моделей. Тому «розглядаючи інтерпретацію як операцію зворотну абстракції, мається на увазі пошук не будь-якої однієї моделі, а всієї безлічі об'єктів, які задовольняють рівню загальності абстрактних, формалізованих систем, в той час, як кожна окрема модель, яка не входить у поле інтерпретації, виступає вже стосовно абстракції як конкретизація. Отже, подібно до того, як абстракція розглядається у єдності з формалізацією, зворотна їй операція – інтерпретація – може розглядатися у єдності з конкретизацією» [5, 20].

Слід наголосити, що поняття інтерпретації формувалося в довгому процесі становлення логічних методів, які розвивалися у напрямку послідовного збільшення ступені їх складності (від простого опису через пояснення і тлумачення, до строгої логічної операції). Вже в стародавньому світі процедура надання смислу трактувалася неоднозначно, що вказує на різноманіття форм інтерпретативних практик. Приклади пояснення каузального типу зустрічаємо, наприклад, у піфагорійців, котрі вважали, що небесні світила знаходяться між собою в певних числових (гармонічних) відношеннях, повинні під час руху звучати й творити «небесну гармонію». Керуючись розкритими числовими відношеннями як законом, вони змогли пояснити основні розходження між інтервалами, дати їм чіткі кількісні характеристики. Давні мислителі добре розуміли роль засобу взаємозв'язку частин у створенні художнього цілого.

Поряд з різними модифікаціями процедури пояснення в античній теорії поступово формувалася й відшліфовувалася операція тлумачення естетичних явищ дійсності, яка допускає деякий елемент гіпотетичності. Для позначення цієї операції стосовно творів мистецтва, греки використовували термін «герменевтика» («hermeneutike») – тлумачення, трактування. Шлях інтерпретації у філософії – шлях від ідеї до поняття. Як відмічає О. Агапов, ідея – материнське лоно поняття. Поняття – її породження, не завжди їй підвладні, що виходять за межі інтенції ідеї. Ідеї не істинні й не хибні, вони є символи, вони більш вказують на предмети – знаки буття, не претендуючи на жодні однозначні оцінки, на жодний аналіз. «Ідея – сама дійсність, поняття – її розуміння. Ідеї починають, ведуть і завершують процес пізнання. Ідея вимагає втілення, перетворення» [1, 20].

Зауважимо, що у давньоримській культурі еквівалентом поняття «герменевтика» став термін «інтерпретація». В цілому, даний термін відтворює іншу, властиву тільки давньоримській історії, соціокультурну атмосферу. З латині «inter» перекладається як «між», а «pretation» – процес; йти попереду. Зокрема, префікс «inter» вказує на простір та стан «без сенсу», сферу між предметом і свідомістю людини, яку необхідно осмислити й, по можливості, освоїти. В цьому ракурсі інтерпретація виступає як спосіб пізнання та освоєння людиною навколишнього світу. До того ж в давньогрецькій

мові простір «між» фіксувався терміном «dialogos», де приставка «dia» означає «між» [1, 20]. «Pretation» (бути першим) – передбачає, що інтерпретатор виступає в якості першовідкривача

Одним із синонімів терміна «герменевтика» у давньогрецькій мові було поняття «екзегетика» (грец. «Exegse»). Також даним терміном позначався комплекс практик в сакральній сфері – області, що стосується віри в богів. Великий вплив на формування християнської традиції екзегези зробив Августин, котрий бачив у правилах інтерпретації шлях для знаходження справжнього сенсу Біблії і спосіб правильної передачі його віруючим. В добу Відродження герменевтика стала сприйматися як мистецтво перекладу античних текстів на живу національну мову, все більш набуваючи світський характер. Певний внесок у становлення теорії інтерпретації внесла Реформація, яка вимагала інших принципів тлумачення і критики біблійних текстів відповідно до нових соціальними запитами. Однак, необхідно зауважити, що принципова несумісність герменевтики і екзегетики постійно проявляється в рамках розвитку релігії як соціокультурного інституту. Герменевт знає богів, екзегет - Бога.

На початку XIX ст. з'ясувалося, що не тільки релігія, але і всі суспільно-історичне буття, в цілому, потребує адекватної форми осягнення. Так би мовити, творцем нової герменевтики виступив німецький філософ, теолог, філолог Фрідріх Шлейєрмахер (1768-1834), для якого інтерпретація - це мистецтво розуміння чужої мови з метою правильного повідомлення іншим відбитого в думках інтерпретатора змісту. Тому початковим предметом герменевтики є тексти, насамперед літературні, відокремлені від інтерпретатора культурною, мовною, історичною і часовою дистанцією. Розуміння тексту має об'єктивну і суб'єктивну сторони. Виразом об'єктивного боку розуміння є граматична, а суб'єктивного – психологічна інтерпретація. Розуміння є взаємобуття цих моментів. Шлейєрмахер сформулював основну мету герменевтичного методу: зрозуміти автора і його працю краще, ніж він його розумів [1, 31]. Своєрідними продовжувачами підходу Ф. Шлейєрмахера були В. Дільтей, Г. Ріккерт, М. Вебер, Г. Зіммель та ін.

Дещо інакше розуміє герменевтику М. Гайдеггер, згідно з теорією котрого інтерпретатор повинен усвідомити умови свого існування, побачити забобони своєї і минулої епохи, призупинити їх для «включення» в традицію, що визначає появу досліджуваного тексту або явища. «Саме розуміння слід мислити, швидше, не як дію суб'єктивності, але як включення в звершення переказу, в якому відбувається безпосереднє опосередкування минулого і сьогодення» [7, 54-57]. Г. Гадамер – один з учнів М. Гайдеггера – вважає, що «мова – це універсальне середовище, в якій здійснюється саме розуміння, а способом цього здійснення є тлумачення», що розгортається в середовищі мови, яка, з одного боку, прагне виразити в словах сам предмет, з іншого ж – є мовою самого тлумача» [3, 440].

У другій половині XX ст. теоретики намагаються виробити нові підходи, навіть можна сказати канони, інтерпретації. При чому розуміння так би мовити перспектив інтерпретації доволі різне. Так, наприклад, італійський історик, теоретик герменевтики Е. Бетті пропонує обмежити в інтерпретації сваволю «суб'єктивності», для чого формулює наступні канони: принцип автономності об'єкта («об'єкт інтерпретації володіє іманентною логікою існування, бо інтерпретується – продукт людського духу, несе в собі інтенції і сенс, які і належить шукати інтерпретатору, приймаючи несхожість Автора»); принцип когерентності значення («сенс об'єкта інтерпретації проявляється через відтворення цілісності його внутрішніх зв'язків»); правило актуальності значення («ціле, яке реконструюється підлягає включенню до інтелектуального об'єкту інтерпретатора»); принцип адекватності (когерентності) розуміння: «бажати зрозуміти – цього мало, необхідний» духовний просвіт «підходяща перспектива для відкриття і розуміння [цит. за: 1, 36]. Йдеться про певну схильність моральної та теоретичної душі, яку негативно можна визначити, як смиренність, забуття, навіть відмову від самого себе, що проявляється в щирому і рішучому подоланні власних забобонів. Позитивно вона може бути визначена як багатство інтересів і широта горизонту інтерпретатора. Це так само вміння прийняти мету об'єкта інтерпретації, як свою. За Е. Бетті, сенс слід не вносити, а виносити.

У той само час (в другій половині XX ст.) з'являється думка щодо необхідності використання та застосування «відкритої інтерпретації», про яку мова йшла на початку цієї статті.

Розглядаючи питання «відкритої інтерпретації» в структурі дотичних понять не можливо не згадати ще кілька понять, які певним чином так би мовити стоять поруч – «імпровізація», «реінтерпретація», «пародія», «парафраз», «транскрипція». Оскільки а рамках цієї роботи немає інтерпретації дає право стверджувати, що будь-яке нове знання є певною мірою результатом інтерпретації – вибо можливості докладно розглянути ці поняття і їх співвідношення з поняттям «відкрита інтерпретація», це стане завданням наступної роботи. Зауважимо лише, що вивчення проблеми «відкритої ру тих чи інших сенсів. «Відкрита інтерпретація» включає в себе смисли, зміст, функцію дотичних понять, так необхідних для «читання» сучасного мистецтва, де Автор тільки намічає

канву своєї думки, використовує т. зв. нейтральне письмо, довіряючи реципієнту самому завершити процес читання-осмислення-представлення тексту.

Література

1. Изд-во «Познание» Института экономики, управления и права, 2009 – 248 с.
2. Борисов Е. В. Эпистемологический эгоцентризм в теориях интерпретации Дэвидсона и Гадамера / Е. В. Борисов // *Философия Социология. Политология. Вестник Томского государственного университета* – Томск, 2012 – № 4 (20) – С 102-107 – [Электронный ресурс] – Режим доступа : <http://cyberleninka.ru/article/n/epistemologicheskij-egotsentrizm-v-teoriyah-interpretatsii-devidsona-i-gadamera>
3. Гадамер Г-Г. Истина и метод. Основы философской герменевтики / Ганс-Георг Гадамер [пер. с нем., общ. ред и вступ. статья Б. Н. Бессонова] – М. : Прогресс, 1988 – 639 с.
4. Гуренко Е. Г. Проблемы художественной интерпретации. / Е. Г. Гуренко – Новосибирск : Наука, Сиб. отд., 1982. – 256 с.
5. Жукова Н. А. Интерпретація як компонент музичної творчості: естетичний аспект : дис. ... канд. філос. наук : 09.00.08 / Наталія Анатоліївна Жукова – К., 2003 – 191 с.
6. Интерпретация // *Советский энциклопедический словарь*. – М. : «Советская энциклопедия», 1982. – С. 503.
7. Хайдеггер М. Время и бытие / Мартин Хайдеггер [пер. с нем. В. В. Библихина] – М. : Республика, 1993 – 447 с.
7. Штофф В. А. Моделирование и философия / Виктор Александрович Штофф – М.-Л. : Наука, 1966 – 303 с.
8. Davidson D. A. Coherence Theory of Truth and Knowledge // D. Davidson Subjective, Intersubjective, Objective. *Philosophical Essays*. Vol. 3 Oxford University Press, 2001. – P. 137-153.

References

1. Agapov O. D. Interpretatsiya kak praktika avtopoezisa chelovecheskogo byitiya / Oleg Dmitrievich Agapov – Kazan : Izd-vo «Poznanie» Instituta ekonomiki, upravleniya i prava, 2009 – 248 s.
2. Borisov E. V. Epistemologicheskij egotsentrizm v teoriyah interpretatsii Devidsona i Gadamera / E. V. Borisov // *Filosofiya Sotsiologiya. Politologiya. Vestnik Tomskogo gosudarstvennogo universiteta* – Tomsk, 2012 – # 4 (20) – S 102-107 – [Elektronnyiy resurs] – Rezhim dostupa : <http://cyberleninka.ru/article/n/epistemologicheskij-egotsentrizm-v-teoriyah-interpretatsii-devidsona-i-gadamera>
3. Gadamer G-G. Istina i metod. Osnovyi filosofskoy germenevтики / Gans-Georg Gadamer [per. s nem., obsch. red i vstup. statya B. N. Bessonova] – M. : Progress, 1988 – 639 s.
4. Gurenko E. G. Problemyi hudozhestvennoy interpretatsii. / E. G. Gurenko – Novosibirsk : Nauka, Sib. otd., 1982. – 256 s.
5. Zhukova N. A. Interpretatsiya yak komponent muzichnoyi tvorchosti: estetichnyi aspekt : dis. ... kand. fillos. nauk : 09.00.08 / Nataliya Anatoliyivna Zhukova – K., 2003 – 191 s.
6. Interpretatsiya // *Sovetskiy entsiklopedicheskiy slovar*. – M. : «Sovetskaya entsiklopediya», 1982. – S. 503
7. Haydegger M. Vremya i bytie / Martin Haydegger [per. s nem. V. V. Bibihina] – M. : Respublika, 1993 – 447 s.
8. Shtoff V. A. Modelirovanie i filosofiya / Viktor Aleksandrovich Shtoff – M.-L. : Nauka, 1966 – 303 s.
9. Davidson D. A. Coherence Theory of Truth and Knowledge // D. Davidson Subjective, Intersubjective, Objective. *Philosophical Essays*. Vol. 3 Oxford University Press, 2001. – P. 137-153.

Бензюк Александр Алексеевич, соискатель кафедры культурологии и инновационных культурно-художественных проектов, Национальная академия руководящих кадров культуры и искусств

«ОТКРЫТАЯ ИНТЕРПРЕТАЦИЯ» В СТРУКТУРЕ СОПРИКАСАЮЩИХСЯ ПОНЯТИЙ

В работе анализируются понятия, которые соприкасаются с понятием «открытая интерпретация», доказываемая, что «открытая интерпретация» включает в себя смыслы, содержание, функции соприкасающихся понятий, необходимых для «чтения» современного искусства, где Автор только намечает канву своей мысли, использует т. н. нейтральное письмо, доверяя реципиенту самому завершить процесс чтения-осмысления-представления текста.

Ключевые слова: интерпретация, толкование, описание, перевод, герменевтика, «семантическая интерпретация», «эмпирическая интерпретация», «открытая интерпретация».

Oleksiy Benzjuk, postgraduate student of the department of cultural and innovation cultural and artistic projects, National Academy of Managerial Staff of Culture and Arts

«OPEN INTERPRETATION» IN THE STRUCTURE OF RELEVANT CONCEPTS

In contemporary art the content and form of an artistic work become deliberately ambiguous. The peculiarity of the method of interpretation of the text of a modern work of art that contains a large number of potential meanings accounts for the appearance of the concept «open interpretation». In «open interpretation» the actualization of meanings depends on the interpretative strategies of the recipient. Despite the significant number of works, which raise the issue of «open interpretation» (or «plurality of interpretations», «infinity», «open models of interpretation»), the studies which examine concepts relevant to the term «open interpretation» do not exist. These are the following notions: «description», «interpretation», «explanation», «translation», «hermeneutics». It is noted that the everyday notions «explanation» and «interpretation» are used usually as synonyms. However, unlike «explanation», «interpretation» always involves an element of supposition.

The operation of description is the formation of the image of some object or an entire system of objects and acts as a link between what a person knows about the object and the object itself. To explain something means to reveal relationships between the objects of explanation – facts, events, processes – to elucidate the object, to comprehend it or explain to others, to answer the questions raised.

In the research «semantic» and «empirical» interpretations are considered and studied. Semantic interpretation «investigates» the content of the abstract theory by an isomorphic reflection of several models. Semantic interpretation is closest to «open interpretation». Semantic interpretation is a certain criterion that allows one to choose the necessary hypothesis from a multitude of possible ones. In the context of our study the important issue is that according to the position of a theorist, interpretation can be coherent and cover a large range of items or facts, but there is no reason to question any interpretation out of many others.

Empirical interpretation translates the knowledge from the theoretical level onto the level of empirical language, including the language of experiments. In order to meet the task of explanation, empirical interpretation must be supplemented by semantic interpretation.

The concept of interpretation is the result of a long process of the formation of logical methods. In the antique theory alongside various modifications of the explanation procedure there took place a gradual evolution and perfection the operation of interpretation of aesthetic phenomena of reality, which allows for some element of the hypothetical. To signify this operation in regard to the works of art, the Greeks used the term «hermeneutics» («hermeneutike») – interpretation. In Roman culture the equivalent of «hermeneutics» was the term «interpretation». One of the synonyms of the term «hermeneutics» in the Greek language was the concept «exegesis» («ἐξήγησις»). Also, this term denoted a set of practices in the sacral field that concerned the faith in gods. A great influence on the formation of the Christian tradition of exegesis was made by Augustine. In the Renaissance period hermeneutics was perceived as the art of translation of ancient texts into national languages. The creator of new hermeneutics was a German philosopher, theologian, and philologist Friedrich Schleiermacher. In the second half of the twentieth century theorists are trying to develop new canons of interpretation.

Key words: translation, interpretation, description, hermeneutics, «semantic interpretation», «empirical interpretation», «open interpretation».

УДК: 7.067

Гарнага Іванна Вікторівна
аспірант, Національна академія керівних
кадрів культури і мистецтв

**ВЕКТОРИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ СУЧАСНОГО МИСТЕЦТВА ІЗ
СОЦІОКУЛЬТУРНОЇ ТОЧКИ ЗОРУ**

Стаття присвячена аналізу дослідження перспектив сучасного мистецтва з соціокультурної точки зору; змісту поняття «сучасне мистецтво» паралельно з поняттями «contemporary art», «актуальне мистецтво».

Ключові слова: contemporary art, постмодернізм, мистецтво, сучасний митець, твір мистецтва.

Як відомо, у світовій практиці сучасне мистецтво має назву «contemporary art», а чим являється і який зміст несе в собі поняття «сучасне мистецтво» чия актуальність втілюється в експресивному дусі того, що відбувається «тут і тепер», являючи собою живий експеримент, що не створює готові стандарти, володіє нетрадиційним, новаторським характером, потужним потенціалом культурної критики. Безумовно, вбираючи в себе всі досягнення людства, мистецтво по-своєму перевтілює і змінює їх, відображаючи в своїх творах дух часу і внутрішній світ художника, залишаючись при цьому актуальним питанням в соціокультурному просторі.